

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΙΔΡΥΘΗΚΕ ΣΤΗ 1903

ΒΓΑΙΝΕΙ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΤΟ ΜΗΝΑ

Προϊστάτης, εκδότης και Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ταχυτικοί συντάκτες: ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ, Γ. ΦΤΕΡΗΣ, ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ, Α. ΣΤΕΪΝΜΕΤΖ, ΗΛΙΑΣ Φ. ΗΛΙΟΥ

Επιστολές, επιταγές κτλ. παρακαλούμε να διευθύνονται: Δημ. Π. Ταγκόπουλο Poste Restante Εξωτερικού, Αθήνα.

ΣΥΝΤΡΟΜΕΣ:

Για την Ελλάδα	δρ.	30	το χρόνο.
	»	15	το εξάμηνο.
	»	8	το τρίμηνο.
Για την Αγγλία & Αίγυπτο	£	1	το χρόνο
	£	0,10	το εξάμηνο
Για την Αμερική	\$	5	το χρόνο
	\$	3	το εξάμηνο
και για τα άλλα μέρη 40 φρ. τη χρονιά.			

PIERRE RONSARD

ΣΟΝΕΤΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΝΗ

Όταν, γριά πιά, θά κάθεστε τὰ βράδια πλάϊ στη φωτιά
Γνέθοντας και τυλίγοντας, κάποτε θὲ νὰ λέτε:
«Τραγοῦδια μουῖγραφε ὁ Ρονσάρ σὰν εἰμouna ὁμορφὴ
καὶ νιά»

Καὶ θὲ νὰ καμαρώνετε καὶ θὰ τὰ σιγολέτε.

Τότε, ὡς κ' ἡ δούλα, ἀκούγοντας τέτοιο καινούργιο
ξαφνικά,

Ὅσο κι ἂν εἶν' ἀπ' τὴ δουλειὰ μισοαποκοιμισμένη,
Θὲ νὰ ξυπνήσει, τὶνομα γρικώντας τοῦ Ρονσάρ, γοργὰ
Γιὰ νὰ αἶς πεῖ τρισμακάρη καὶ τρισευχισμένη.

Φάντασμα δίχως κόκκαλα θενᾶμαι ἐγώ, κάτω ἀπ' τὴ γῆς
Κάτου ἀπ' τὸν ἥσιο τῶν μυρτιῶν ἀναπαμένος αἰώνια,
Γριούλα ξαρωμένη ἐσεῖς πλάϊ στη φωτιά θὰ ζεῖτε.

Θὰ κλαῖτε γιὰ ὅση δεῖξατε σὲ μένα καταφρόνια
Μὰ ἐμπρός! Χαρεῖτε τὴ ζωή. Τὸ αὔριο μὴν καρτε-
Μαζέψετε ἀπὸ σήμερ'α τὰ ρόδα τῆς ζωῆς. [ρεῖτε

ΗΛΙΑΣ Φ. ΗΛΙΟΥ

«ΟΤΑΝ ΦΕΥΓΟΥΝ ΟΙ ΩΡΕΣ»

ΜΙΚΡΟ ΧΩΡΙΟ

Ὅλα σου ξεχωρίζουνε, μικρούλικο χωριό,
τᾶσπρα σπιτάκια, ἡ ἐκκλησιὰ μὲ τὸ καμπαναριό.
Μέσα στὰ πεῦκα στὴν πλαγιά, σὰ γέρνει ὁ ἥλιος πέρα,
μὲ λάμψη στὰ παράθυρα προσμένεις τὴν ἐπέρα.

Λυγίζουν καὶ σὲ προσκυνοῦν τοῦ κάμπου τὰ σπαρτιά
ἐσεῖς τὸ χῶμα ὀργώσατε, καμιατερὰ σκυφτά.
Γεῖα στὴ δουλειά. Τὸ γέλιο σου μὲ τίς χωριατοπούλες
κ' ἡ λύπη σου μόνο σὲ δυὸ κυπαρισσιῶν κορφοῦλες.

Κάποιοι διαβάτες ἴν περνοῦν μακριὰ ἀπὸ τὸ στρατί,
ποὺ σκαρφαλώνει ἀπ' τίς μυρτιές στᾶλώνι τὸ πλατύ,
μιλοῦνε γιὰ τὰμπέλια σου, μικρὸ χωριό μου, κι' ἄλλοι
κάπου κοιτοῦνε ἀδιάφορα καὶ ροβολοῦνε πάλι.

Μὰ ἐγὼ περνώντας, πάντοτε θὰ σταματήσω ἐκεῖ
στον πλάτανο, τὴ σκέψη μου νὰ ὑψώσω ἐλοτατικὴ
μέσ'στην ἰπλὴ σου τὴ μορφιά. Καὶ βλέπω- συλλογήσου-
κάτι πιὸ κρύφιο, πιὸ βαθύ- κοιτάζω τὴν ψυχὴ σου.

Καὶ λέω, μιὰ νύχτα ὡς εἶτανε μᾶχειλι φλογερὸ
νᾶρθῶ ὡς στὸ κεφαλόβρυσο τίς φοῦχτες στὸ νερὸ
ν' ἀπλώσω, ποὺ εἶναι κρούσταλλο, νὰ πιῶ μὲ τὸ φεγγάρι
ἀπ' τὰ βουνίσια σπλάχνα σου τὴ μυστικὴ σου χάρη.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΛΥΚΑΒΗΤΟΣ

Κι' ἀνέβηκα! Καὶ ξέφυγα! Καὶ χάμου
ἢ Ἀθήνα σὰ νὰ πέθανε. Τὰ μῖτρα
βουνίσια μὲ χτυπήσανε. Τριγύρα
τὰ πεῦκα εἶναι προστάτιστα φρουρά μου.

Καὶ δρόμο θὲ νὰ δώσω στὴ χαρά μου!
Τᾶγέρι πνέει σὰ ἰάνοιξεν ἡ θύρα
τοῦ Παραδείσου. Πίσω σὲ νὰ ἐπῆρα
γιὰ λίγο τῆς ψυχῆς τὴν παρθενιά μου.

Ἥλιος! Χρυσὴ στὸ βάθος ἡ λουρίδα
τῆς θάλασσας ἀστράφτει τοῦ Φαλήρου
καὶ τὸ νησί μου χάνεται πιὸ πίσω.

Μ' ἐξάγνισε τὸ ἀνέβασμα, πατρίδα,
καὶ θᾶρθῶ μὲ τὴ βάρκα μου τοῦ ὄνειρου,
μὲ τὰ κουπιά τοῦ πόθου θὰ κινήσω...

Κ. Γ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ